

Lady Kitty's fortuinlijke zoektocht

Sophie Irwin

Lady Kitty's fortuinlijke zoektocht

Het trouwseizoen gaat beginnen – en Kitty Talbot heeft
geen minuut te verliezen om een rijke man
aan de haak te slaan

ISBN 978-90-225-9647-0

ISBN 978-94-023-1935-4 (e-book)

ISBN 978-90-528-6512-6 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Lady's Guide to Fortune-Hunting*

Vertaling: Mireille Vroege

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Arcangel Images / Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Irwin Editorial Limited

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Fran, die me op weg heeft geholpen
En mijn familie, die ervoor zorgt dat ik doorga*

Zonder nu een erg hoge dunk van mannen of de echtelijke staat te hebben, was het toch altijd haar doel geweest om te trouwen; dat was de enige eervolle voorzorg die een goed opgeleide vrouw met weinig vermogen kon treffen, en het mocht dan geen garantie geven op geluk, het was wel de aangenaamste manier om haar voor nooddrift te behoeden.

Jane Austen, *Trots en vooroordeel*

1

Netley Cottage, Biddington, Dorsetshire, 1848

‘U wilt níét met me trouwen?’ zei mejuffrouw Talbot hem ongelovig na.

‘Nee, het spijt me,’ antwoordde de heer Charles Linfield, met een soort opgewekt verontschuldigende grijns op zijn gezicht – zo’n grijns die je opzet als je zegt dat je eerder weg moet van het verjaardagsfeest van een vriend, en niet als je je verloving die twee jaar heeft geduurd verbreekt.

Kitty keek hem niet-begrijpend aan. Katherine Talbot – Kitty voor familie en goede bekenden – begreep normaal gesproken altijd alles. Ze stond er bij haar familie en in heel Biddington om bekend dat ze intelligent was en dat ze erg goed was in het oplossen van praktische problemen. Maar op dit moment wist Kitty niet waar ze het moest zoeken. Charles en zij zouden gaan trouwen. Dat wist ze al jaren, en nu ging het opeens niet door? Wat moest je zeggen, wat moest je voelen als je zoiets te horen kreeg? Alles was opeens anders. Toch zag Charles er nog wel hetzelfde uit, droeg hij de kleren waarin ze hem al duizend keer had gezien, met die nonchalante stijl die alleen rijke mensen zich kunnen permitteren: een vest met ingewikkeld borduursel dat verkeerd dichtgeknoopt zat, een opzichtig felgekleurd sjaaltje om, dat eerder gepropt dan geknoopt was. Hij had zich op z’n minst fatsoenlijk kunnen aankleden toen hij haar dit kwam vertellen, dacht Kitty terwijl ze met stijgen-

de verontwaardiging naar dat vreselijke sjaaltje keek.

Haar toorn moest enigszins aan haar gezicht af te lezen geweest zijn, want Charles verruilde zijn irritante blik van verontschuldigende neerbuigendheid opeens voor het gezicht van een verongelijkt jochie.

‘U hoeft me niet zo boos aan te kijken,’ beet hij haar toe. ‘We hebben elkaar toch niet officiëel beloofd dat we zouden gaan trouwen?’

‘Officieel beloofd dat we zouden gaan trouwen?’ Kitty was opeens weer helemaal op stoom en merkte dat ze eigenlijk razend was. Een onverbeterlijke schoft was het. ‘We hebben het de afgelopen twee jaar steeds over trouwen gehad. We hebben het alleen maar zo lang uitgesteld doordat mijn moeder is overleden en mijn vader ziek was! U hebt het me bel ofd... U hebt me van alles beloofd.’

‘Dat was gewoon kinderpraat,’ wierp hij tegen. ‘Bovendien kon ik de boel niet zomaar afblazen toen uw vader op sterven lag. Dat was niet netjes geweest,’ voegde hij er schaaapachtig aan toe.

‘O, en nu hij dood is – hij ligt nog geen maand onder de grond – kunt u dus eindelijk van me af?’ zei ze woedend. ‘Dat is dan opeens wel “netjes”?’

Hij haalde een hand door zijn haar en keek even snel naar de deur.

‘Als u zo doet, heeft het geen zin het er verder over te hebben,’ zei hij op de toon van een zwaarbeproefd man die zijn geduld probeert te bewaren. ‘Ik denk dat ik maar beter kan gaan.’

‘Kan gaan? U kunt me dit niet zomaar komen vertellen zonder verdere verklaring. Ik heb u vorige week nog gezien en toen hebben we het erover gehad om in mei te trouwen. Dat is over nog geen drie maanden.’

‘Misschien had ik een brief moeten schrijven,’ zei hij tegen

zichzelf, terwijl hij verlangend naar de deur bleef kijken. ‘Mary zei dat ik het beter zelf kon vertellen, maar een brief was eenvoudiger geweest, denk ik. Ik kan niet goed nadenken als u tegen me staat te gillen.’

Kitty zette al haar irritaties van zich af en concentreerde zich met het instinct van een echte jager alleen op deze saillante informatie.

‘Mary?’ zei ze op scherpe toon. ‘Mary Spencer? Wat heeft mejuffrouw Spencer hier precies mee te maken? Ik wist niet dat zij terug was in Biddington.’

‘Eh... ja, ja, dat wil zeggen, ze is terug, ja,’ stamelde meneer Linfield. Er verschenen zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd. ‘Mijn moeder heeft haar gevraagd een tijdje bij ons te komen wonen. Omdat het heel goed voor mijn zussen is om andere vrouwen te leren kennen.’

‘En u hebt het er met mejuffrouw Spencer over gehad dat u onze verloving wilde verbreken?’

‘Eh... ja, ze voelde heel erg met de situatie mee – met die van ons allebei – en ik vond het echt fijn om... om er met iemand over te kunnen praten.’

Het bleef even stil. Toen, bijna op terloopse toon: ‘Meneer Linfield, bent u van plan mejuffrouw Spencer ten huwelijk te vragen?’

‘Nee! Althans... we hebben al... Dus het leek me beter om... om hierheen te komen...’

‘Ik snap het,’ zei Kitty. En ze snapte het inderdaad. ‘Nou, dan zal ik u maar op uw woord moeten vertrouwen. Want het is nogal ongepast om de ene vrouw ten huwelijk te vragen terwijl u nog verloofd bent met een andere.’

‘Kijk, dat doet u nu altijd!’ klaagde meneer Linfield, want eindelijk wist hij wat moed op te brengen. ‘U draait altijd alles net zo lang om tot je niet meer weet wat onder en wat boven is. Is

het niet bij u opgekomen dat ik u misschien wil ontzien? Dat ik u liever de waarheid niet zou vertellen, namelijk dat als ik met iemand als ú getrouwd ben, ik het wel kan vergeten om nog carrière te maken in de politiek?’

Ze schrok van zijn minachtende toon. ‘En wat bedoelt u daar precies mee?’ vroeg ze streng.

Hij spreidde zijn armen, alsof hij haar wilde vragen om zich heen te kijken. Dat deed Kitty niet. Ze wist zo ook wel wat ze dan zou zien, want ze had bijna elke dag van haar leven in deze kamer gestaan; de versleten stoelen, die voor de warmte dicht bij de haard stonden, het ooit elegante kleed ervoor, dat nu versleten was en door de motten aangevreten, kasten waarin ooit boeken hadden gestaan, maar die nu leeg waren.

‘We wonen wel in dezelfde stad, maar we komen allebei uit een totaal andere wereld.’ Hij gebaarde weer om zich heen. ‘Ik ben de zoon van de landheer! En mama en mejuffrouw Spencer hebben me doen inzien dat ik, als ik carrière wil maken, het me niet kan veroorloven beneden mijn stand te trouwen.’

Kitty was zich nog nooit zo bewust geweest van het geluid van haar hartslag, die luid in haar oren bonkte. Dus zij was beneden zijn stand?

‘Meneer Linfield,’ zei ze zacht, maar vinnig. ‘Laten we niet tegen elkaar liegen. U kreeg pas bezwaar tegen onze verlovings toen u de knappe mejuffrouw Spencer weer zag. De zoon van een landheer, zegt u. Ik had niet gedacht dat uw familie dit een heer onwaardige gedrag door de vingers zou zien. Misschien moet ik wel blij zijn dat u, voor het te laat was, hebt bewezen volstrekt geen eergevoel te hebben.’

Ze deelde elke klap uit met de precisie en kracht van de bokser John ‘Gentleman’ Jackson, en Charles – vanaf nu voor altijd meneer Linfield – wankelde achteruit.

‘Hoe kúnt u zoiets zeggen?’ vroeg hij ontzet. ‘Het is helemaal

niet “een heer onwaardig”. Doe niet zo hysterisch.’ Meneer Linfield transpireerde nu hevig en stond er gespannen bij. ‘Ik hoop echt dat we goede vrienden kunnen blijven, maar u moet begrijpen, Kit...’

‘Mejuffrouw Talbot,’ corrigeerde ze hem ijzig beleefd. Door haar lichaam snerpte een kreet van woede, maar ze wist zich in te houden en gebaarde bits naar de deur. ‘Meneer Linfield, u zult mij niet kwalijk nemen als ik u verzoek uzelf uit te laten.’

Na een kort knikje wist hij niet hoe snel hij moest wegkomen, zonder zelfs maar om te kijken.

Kitty bleef even roerloos staan en hield haar adem in alsof ze daarmee kon voorkomen dat deze catastrofe zich nog verder zou uitbreiden. Toen liep ze naar het raam, waardoor de ochtendzon naar binnen viel, drukte haar voorhoofd tegen de ruit en blies langzaam haar adem uit. Vanuit dit raam had je een onbelemmerd uitzicht op de tuin: op de narcissen die net in bloei kwamen, op de moestuin, nog overwoekerd met onkruid, en op de kippen die naar wormpjes liepen te zoeken. Buiten ging het leven verder, maar aan haar kant van de ruit was alles volledig verwoest.

Ze waren alleen. Echt moederziel alleen, met niemand die ze om hulp konden vragen. Vader en moeder waren dood, en uitgerend nu, nu de nood zo hoog was, nu ze meer dan ooit wilde dat ze hen om advies kon vragen, kon dat niet. Er was gewoonweg niemand meer over die ze om hulp kon vragen. Ze voelde paniek opkomen. Wat moest ze nu doen?

Ze had wel uren zo kunnen blijven staan, maar haar jongste zus, Jane van tien, kwam een paar minuten later binnenstormen met het belangrijke air van een boodschapper van de koning.

‘Kitty, waar is het boek van Cecily?’ vroeg ze op dwingende toon.

‘Dat lag gisteren nog in de keuken,’ antwoordde Kitty zonder haar blik los te maken van de tuin. Ze moesten die middag het

bed voor de artisjokken wieden, want dat kon binnenkort worden aangeplant. Afwezig hoorde ze Jane naar Cecily roepen wat ze zelf net gezegd had.

‘Daar heeft ze al gekeken,’ luidde het antwoord.

‘Nou, dan kijkt ze nog een keer.’ Kitty stuurde haar met een ongeduldig handgebaar weg.

De deur ging open en sloeg met een klap dicht. ‘Ze zegt dat het daar niet ligt en als jij het hebt verkocht, is ze heel boos, want het was een geschenk van de dominee.’

‘Hè, verdorie,’ beet Kitty haar toe. ‘Zeg maar tegen Cecily dat ik dat stomme boek van de dominee niet voor haar kan gaan zoeken, want ik heb net de bons gekregen en ik moet even tot mezelf komen, als dat niet te veel gevraagd is!’

Jane had dit opmerkelijke bericht nog niet aan Cecily doorgebrieft of het voltallige gezin – Kitty’s vier zussen en Bramble, de hond – viel de salon binnen, zodat die zich ogenblikkelijk met rumoer vulde.

‘Kitty, wat hoor ik nou, heeft meneer Linfield echt de verloving verbroken?’

‘Ik heb die man nooit aardig gevonden, hij gaf me altijd een klopje op mijn hoofd alsof ik een klein kind was.’

‘Mijn boek ligt níét in de keuken.’

Kitty vertelde zo kort mogelijk wat er gebeurd was, met haar hoofd nog steeds tegen de ruit geleund. Er viel een stilte waarin Kitty’s zussen elkaar onzeker aankeken. Na een poosje liep Jane – die er genoeg van had – naar de krakende piano en verbrak de stilte door er een vrolijk wijsje op te slaan. Jane had nooit muzikles gehad, maar maakte haar gebrek aan talent goed met enthousiasme en volume.

‘Wat erg,’ zei Beatrice ten slotte ontsteld. Zij was negentien jaar en kwam zowel qua leeftijd als qua temperament het dichtst bij Kitty in de buurt. ‘O, Kitty, lieverd, wat vreselijk voor je. Je

zult er wel veel verdriet van hebben.’

Kitty draaide met een ruk haar hoofd om. ‘Verdriet? Dat is totaal niet van belang, Beatrice. Als ik niet met meneer Linfield trouw, zitten we allemaal aan de grond. Vader en moeder hebben ons dan wel het huis nagelaten, maar ook een verbijsterend grote schuld. Doordat meneer Linfield zo rijk was, hadden we daaruit kunnen komen.’

‘Maar wilde je dan om zijn géld met meneer Linfield trouwen?’ vroeg Cecily op veroordelende toon. Cecily was met haar achttien jaar de intellectueel van de familie, en haar zussen vonden dat ze overdreven moralistisch was.

‘Nou, in elk geval niet om zijn integriteit of zijn hoogstaande eergevoel,’ zei Kitty verbitterd. ‘Ik zou willen dat ik het eerder beklonken had. We hadden de bruiloft niet moeten uitstellen toen moeder stierf, want ik wist dat je met een langdurige verlovings om problemen vraagt. En dan te bedenken dat vader het ongepast vond!’

‘Hoe erg is het, Kitty?’ vroeg Beatrice. Kitty keek haar een paar tellen zwijgend aan. Hoe moest ze het hun vertellen? Hoe moest ze uitleggen wat hun nu allemaal te wachten stond?

‘Het is... ernstig,’ zei Kitty omzichtig. ‘Vader heeft een extra hypotheek op het huis genomen, bij mensen die waarschijnlijk niet deugen. De opbrengst van de dingen die ik verkocht heb – onze boeken, het tafelzilver, wat sieraden van moeder – was genoeg om hen een poosje koest te houden, maar op 1 juni komen ze terug. Dat is over nog geen vier maanden. En als we dan niet genoeg geld hebben, of niet kunnen bewijzen dat we kunnen beginnen met afbetalen, dan...’

‘Moeten we hier dan weg? Maar dit is ons thuis.’ Harriets lip trilde. Ze was de op een na jongste, maar nog gevoeliger dan Jane, die haar pianospel in elk geval had gestaakt en op de kruk stilletjes toekeek.

Kitty kon het niet over haar hart verkrijgen om hun te vertellen dat het veel erger zou worden dan dat ze alleen maar het huis uit zouden moeten. Dat ze met de verkoop van Netley Cottage maar net hun schulden zouden kunnen betalen en dat er daarna niets overbleef om van te kunnen leven. Zonder dak boven hun hoofd en geen inkomsten beloofde de toekomst niet veel goeds. Ze zouden natuurlijk genoodzaakt zijn uit elkaar te gaan. Beatrice en zij konden misschien werk vinden in Salisbury, of in een van de grotere steden in de regio, misschien als huishoudster, of als kamermeisje, als ze veel geluk hadden. Kitty kon zich eerlijk gezegd niet voorstellen dat Cecily bereid of in staat was om voor wie dan ook te werken, maar met haar kennis kon ze het op een school proberen. Harriet... ach, Harriet was nog zo jong, zij zou hetzelfde moeten doen. Ergens waar ze ook kost en inwoning kreeg. En Jane... Mevrouw Palmer, die in de stad woonde, had altijd een soort zwak voor Jane gehad, ook al was het een vreselijk akelig mens. Misschien dat ze haar zover kregen dat ze Jane in huis nam tot ze oud genoeg was om ook een betrekking te zoeken.

Kitty zag al voor zich hoe al haar zussen van elkaar zouden worden gescheiden en verstrooid in de wind. Zouden ze ooit weer samenzijn, zoals nu? In een flits zag ze ieder van hen voor ogen, alleen, hongerig en ten einde raad. Kitty had nog geen traan om meneer Linfield gelaten – hij was haar tranen niet waard –, maar nu deed haar keel pijn. Ze waren al zo veel kwijtgeraakt. Het was Kitty geweest die de anderen had moeten vertellen dat moeder niet beter werd. Kitty die het slechte nieuws had moeten vertellen dat vader was overleden. Hoe moest ze hun dan nu uitleggen dat het ergste nog moest komen? Ze kon er de woorden niet voor vinden. Kitty was niet zoals hun moeder, die geruststellende woorden als bij toverslag uit de lucht wist te plukken, en ook niet zoals hun vader, die altijd zei dat

alles wel goedkwam, op zo'n toon dat je hem ook geloofde. Nee, Kitty was dan wel de probleemoplosser van hun gezin, maar dit was een veel te groot obstakel om puur op wilskracht te overwinnen. Ze wilde niets liever dan dat ze deze last met iemand anders kon delen, want het was een wel erg zware last voor een prille twintigjarige, maar er was niemand. Haar zussen keken met opgeheven gezicht naar haar op, er zelfs nu van overtuigd dat zij alles wel zou regelen. Zoals ze altijd had gekund.

Zoals ze altijd zou doen.

De tijd om te wanhopen was voorbij. Ze weigerde zich zomaar gewonnen te geven. Dat kón ze gewoon niet. Ze slikte haar tranen weg en rechtte haar schouders.

‘We hebben meer dan vier maanden de tijd voordat het 1 juni is,’ zei Kitty ferm, en ze liep weg van het raam. ‘Daarmee hebben we volgens mij precies genoeg tijd om iets heel uitzonderlijks voor elkaar te krijgen. Ik heb in een stadje als Biddington een rijke verloofde aan de haak weten te slaan. Hij bleek een laffe wezel te zijn, maar dat betekent niet dat het me niet nog een keer kan lukken. Makkelijk zat.’

‘Volgens mij wonen er verder geen rijke mannen in de buurt,’ merkte Beatrice op.

‘Precies!’ antwoordde Kitty opgewekt, met onnatuurlijk stralende ogen. ‘En dat is dan ook de reden waarom ik naar vruchtbaarder jachtterrein moet afreizen. Beatrice, jij hebt hier vanaf nu de leiding, want ik vertrek naar Londen.’

2

Je komt wel eens iemand tegen die er een handje van heeft om buitensporige dingen te beweren. Veel minder vaak maakt zo iemand die ook waar, maar mejuffrouw Kitty Talbot was wel zo iemand.

Nog geen drie weken na die sombere ochtend in de salon van Netley Cottage zaten Cecily en zij in een rammelende postkoets, op weg naar Londen. De reis, die drie dagen duurde, was niet erg comfortabel; ze zaten heen en weer te schudden op hun stoel en hadden gezelschap van allerlei mensen en pluimvee. Ze reden door het ene graafschap na het andere, en het landschap van Dorsetshire verdween langzaam uit beeld. Kitty zat de meeste tijd naar buiten te kijken; aan het eind van de eerste dag was ze verder van huis dan ze ooit geweest was.

Kitty had heel lang geweten dat ze met een rijke man zou moeten trouwen, maar ze had erop gerekend dat dat in de buurt van Biddington en van haar familie wel zou lukken, want ze had samen met haar moeder de verloving met Linfield bekokstoofd en ten uitvoer gebracht. Met name in de weken en maanden na het overlijden van haar moeder was ze heel blij geweest dat ze haar toekomst al had veiliggesteld met meneer Linfield, die in de nabije omgeving woonde. Te weten dat ze in de diepste crisis geen moment van de zijde van haar familie hoefde te wijken, was een geschenk uit de hemel geweest. Toch had ze bijna al haar zussen nu ver achter zich gelaten. Met elke kilometer waarmee de postkoets de afstand tussen hen en Biddington ver-

grootte, werd de knoop in haar maag groter. Dit was het juiste besluit – het enige besluit – dat Kitty voor haar familie kon nemen, maar het voelde helemaal niet goed om nu zonder haar andere zussen te zijn.

Wat stom van haar dat ze op meneer Linfields eergevoel had vertrouwd. Toch begreep ze nog steeds niet waarom zijn liefde voor haar zo plotseling voorbij was gegaan. Toegegeven, jufvrouw Spencer was heel knap, maar zo saai als wat; ze snapte niet dat het zo snel was gegaan. Bovendien had ze de indruk gehad dat de rest van de familie Linfield niet bijzonder op jufvrouw Spencer gesteld was. Zag ze iets over het hoofd?

‘O, wat stom,’ zei ze weer, maar nu hardop. Cecily, die naast Kitty zat, wierp haar een beledigde blik toe. ‘Nee, jij niet, ik. Of meneer Linfield, liever gezegd,’ zei ze er daarom achteraan.

Cecily snoof minachtend en las verder. Toen het dikke boek dat ze van de dominee had gekregen eenmaal gevonden was, had ze het per se willen meenemen, ook al wees Kitty haar erop dat een zo groot en zwaar boek misschien niet de meest wenselijke metgezel op een reis van honderdvijftig kilometer was.

‘Wil je me dan echt in alle opzichten ongelukkig maken?’ had Cecily haar op dramatische toon gevraagd. Het eerlijke antwoord op dat moment – met een verhit hoofd over de uitpuilende koffer van haar zus gebogen – was ja, maar Kitty was gezwicht en had zich erbij neergelegd dat ze deze bespottelijke last helemaal mee naar Londen moest slepen. Opnieuw vervloekte ze het belachelijke en kostbare besluit van haar vader om Cecily naar het Seminarie voor Jongedames in Bath te sturen, waar ze twee jaar zou studeren. Dat besluit was volledig ingegeven door het verlangen om zich met de lokale goeie stand te kunnen meten – en dan met name met de familie Linfield –, en het enige wat Cecily daar scheen te hebben opgedaan was een opgeblazen

gevoel over haar eigen intellectuele superioriteit. Hoewel Cecily erop had gestaan het boek mee te nemen, had ze er niet veel aandacht aan besteed. In plaats daarvan had ze Kitty wel bestookt met dezelfde vragen die haar gedurende de hele reis bezighielden.

‘Weet je zeker dat je de brief van tante Dorothy goed hebt begrepen?’ fluisterde ze nu – Kitty had haar herhaaldelijk gemaand niet het hele rijtuig van hun privé-zaken te laten meegeen, en daar gaf Cecily nu eindelijk gehoor aan.

‘Hoe had ik hem anders moeten begrijpen?’ fluisterde Kitty behoorlijk geïrriteerd terug. Ze zuchtte, zette een kalmere toon op, deed een vrij redelijke poging geduld voor te wenden, en legde het nogmaals uit. ‘Tante Dorothy heeft moeder leren kennen toen ze allebei in het Lyceum Theatre werkten. Ze hadden heel goed contact met elkaar. Moeder las vroeger haar brieven aan ons voor, weet je nog? Ik heb haar een brief geschreven en om hulp gevraagd, en tante Dorothy heeft aangeboden ons in de gegoede kringen van Londen te introduceren.’

Cecily schraapte haar keel.

‘En hoe weet jij zo zeker dat tante Dorothy een eerbiedwaardige vrouw is, met fatsoenlijke christelijke normen en waarden? Misschien begeven we ons wel in een poel des verderfs, weet jij veel!’

‘Dat contact met de dominee heeft je zo te horen bepaald geen goed gedaan,’ zei Kitty streng. Diep in haar hart had zij ook zo haar twijfels over tante Dorothy, hoewel moeder altijd had volgehouden dat ze zeer respectabel was. Maar dat kon ze Cecily nu niet toevertrouwen, want een andere optie dan tante Dorothy hadden ze niet. ‘Tante Dorothy is de enige van onze kennissen die in Londen woont. Van de familie van vader zit iedereen inmiddels op het vasteland – niet dat die ons geholpen zouden hebben –, en ze is ook zo goed geweest om onze reis te

betalen. We kunnen niet kieskeurig zijn.’

Cecily was zo te zien nog steeds niet erg overtuigd, en Kitty leunde met een zucht achterover. Ze hadden allebei liever gezien dat Beatrice Kitty op deze missie had vergezeld, maar tante Dorothy had haar brief met een duidelijke instructie afgesloten: neem je knapste zusje mee. En aangezien Beatrice momenteel – zoals ze zelf had toegegeven – er niet op haar best uitzag, en Cecily in het bezit was van een lief en knap voorkomen dat zeer in tegenspraak was met haar stuurse karakter, was de keus snel gemaakt. Dat ze ook vreselijk saai was deed er hopelijk niet toe. Kitty troostte zichzelf met de gedachte dat het huishouden en de zorg voor de jongere meisjes, onder het toezien oog van de vrouw van de dominee, bij Beatrice in veel betere handen waren. Als Cecy dat had moeten doen, was er tegen de tijd dat ze terugkwamen geen huis meer over.

‘Ik vind nog steeds dat we onze tijd beter kunnen besteden aan het vinden van eerlijk en bezoldigd werk,’ zei Cecily nu. ‘Met mijn opleiding zou ik een heel goede gouvernante kunnen worden.’

Er viel een korte stilte, waarin Kitty bedacht hoe vreselijk het zou zijn als de verantwoordelijkheid voor hun financiën in handen van Cecily kwam te liggen.

‘Dat kan zijn,’ zei Kitty zacht en op behoedzame toon, ‘maar een gouvernante verdient momenteel niet meer dan vijftig pond per jaar. Dat is bij lange na niet genoeg, ben ik bang. De snelste manier om uit onze ellende te komen is echt dat ik met een rijke man trouw.’

Cecily opende haar mond – vermoedelijk om nog een kritische, maar volstrekt nutteloze opmerking te maken – maar voor ze iets had kunnen zeggen werden ze gestoord door een jongetje op de naar voren gerichte zitplaats, dat luidkeels ‘Mama, we zijn er!’ riep.

En inderdaad, toen ze naar buiten keken zagen ze de uitgestrekte bebouwing van Londen aan de horizon, met lange rookpluimen die als bakens de lucht in sliertten. Kitty had heel veel verhalen over Londen gehoord, van haar ouders die er op weemoedige toon over spraken alsof ze een goede vriend hadden verloren. Ze hadden haar verteld hoe hoog en hoe breed de stad was, hoe mooi en koninklijk, hoe druk en kansrijk – de koningin aller steden, hadden ze Londen genoemd. Kitty wilde er al heel lang zelf eens heen, naar de vreemde plek die de eerste liefde – en het echte thuis – van allebei haar ouders moest zijn geweest. Maar toen ze dan echt door de stad reden was haar eerste indruk dat het er... smerig was. Overal roet, uit schoorstenen hoog in de lucht wolkte rook, op straat lagen paardenvijgen. Smerig en... rommelig, met straten die ruw-weg op elkaar botsten en vervolgens zigzaggend een andere kant op gingen. Gebouwen die wankelend in de vreemdste hoeken hingen, panden die niet altijd vierkant of rechthoekig waren, maar als door een kind uit de losse pols getekend leken. Het was er inderdaad druk, maar vooral: wat een lawaai! Het onophoudelijke geluid van wielen en hoeven die over de bestrating klakten, roepende straatventers, en overal om hen heen was iedereen druk, druk, druk. Het was lawaaiig en rommelig en smerig, het eiste aandacht, het dwong respect af en het was...

‘Geweldig,’ fluisterde ze. ‘Cecily, we zijn er. Eindelijk.’

Op Piccadilly verruilden ze de postkoets voor een huurrijtuig, dat hen naar het huis van tante Dorothy aan Wimpole Street bracht. Kitty zag het verschil niet tussen de modieuze en onmodieuze wijken van Londen, maar was blij dat de straat waar tante Dorothy woonde in elk geval zo welgesteld leek dat ze zich er niet voor behoefde te schamen, al was die bij lange na niet zo deftig als sommige straten met voorname herenhuizen

waar ze doorheen waren gekomen. Het rijtuig hield stil voor een smal herenhuis, tussen twee andere huizen in geklemd, en nadat Kitty afstand had gedaan van een kostbaar muntstuk, liepen ze het steile trapje op en klopten aan. Er werd opengedaan door een dienstmeisje met felrood haar – leuk dat tante Dorothy echt personeel in dienst had – dat hun voorging naar een kleine salon, waar hun zelfverklearde tante zat.

Tijdens de reis had Kitty Cecily's bedenkingen luchtig weggewuifd, maar ze was diep vanbinnen bang geweest dat ze ontvangen zouden worden door een zwaar opgemaakt vrouwmens, compleet met lachwekkende pruik, schelle lach en vochtige onderrokken, dat in het geheel niet zou kunnen helpen bij wat Kitty van plan was. Dus was ze opgelucht een prachtige modieuze vrouw in de salon te zien zitten, die haar volle vormen keurig in een duifgrijze ochtendjas had gehuld. Haar bruine lokken hingen los, maar dat informele kapsel stond haar goed – ze had een ondeugende glinstering in haar ogen die niet bij een brave bonnet of het door weduwen gedragen hoofddeksel zou passen. Tante Dorothy stond op. Ze bleef staan en inspecteerde hen even vanonder dramatisch donkere wenkbrauwen. Kitty en Cecily waren allebei zenuwachtig – wat eigenlijk niets voor hen was – en hielden hun adem in. Toen: een glimlach. Ze stak twee beringde handen naar hen uit.

'Lieve kinderen, wat lijken jullie op jullie moeder,' zei ze. En toen vielen ze haar in de armen.

Tante Dorothy had in haar eenenvijftig jaar vele levens en rollen weten te persen. Als actrice had ze op het toneel een veelzijdige en luisterrijke carrière beleefd, en daarnaast had ze haar tijd besteed aan de omgang met een keur van de meest genereuze voorname heren van Londen. Op deze manier had ze een niet onaanzienlijk geldbedrag verzameld, waarna ze op haar eenen-

veertigste verjaardag haar vuurrode haar donkerbruin had geverfd en zichzelf een nieuwe identiteit had aangemeten, zowel qua naam als qua gedrag: de welgestelde weduwe mevrouw Kendall. Als mevrouw Kendall was ze er een ander leven op na gaan houden, in de marge van de keurige society, en bracht ze haar dagen door in huizen waar ze als jongedame alleen in de avonduren was geweest. Kitty was bang geweest dat tante Dorothy's roemruchte verleden wel eens een nadeel kon zijn in plaats van een voordeel – actrices werden immers bepaald niet als respectabel beschouwd –, maar aan haar manier van doen kon je duidelijk zien dat ze feilloos in een dame van stand was getransformeerd. Toen Kitty haar zag, wist ze zeker dat deze vrouw hen op hun volgende schreden in Londen zou kunnen begeleiden en dat ze Kitty met wijze raad zou kunnen bijstaan in haar jacht op geld. Maar hoewel Kitty haar tante wel duizend vragen wilde stellen, hadden ze het in hun eerste uren samen alleen maar over hun moeder.

‘Ik was graag naar haar begrafenis gekomen,’ vertelde mevrouw Kendall gloedvol. ‘Ik zou beslist gekomen zijn, maar jullie vader vond het... misschien niet verstandig.’

Kitty begreep deze vage uitleg volkomen. In een betere wereld zou het geweldig zijn geweest als tante Dorothy erbij had kunnen zijn, om te vertellen over hoe hun moeder vroeger was geweest, zodat ze ook nu ze er niet meer was nog steeds nieuwe dingen over haar te weten konden komen. Maar het had meneer Talbot verstandiger geleken, met het oog op de familie, als tante Dorothy niet zou komen. Haar aanwezigheid zou tot vragen hebben kunnen leiden, en soms kon je het verleden beter laten rusten.

‘Het was een mooie dag,’ zei Kitty dus maar, en ze schraapte haar keel. ‘Helder en fris. Dat had ze fijn gevonden.’

‘Als het mooi weer was, moest en zou ze de deur uit,’ zei tan-